

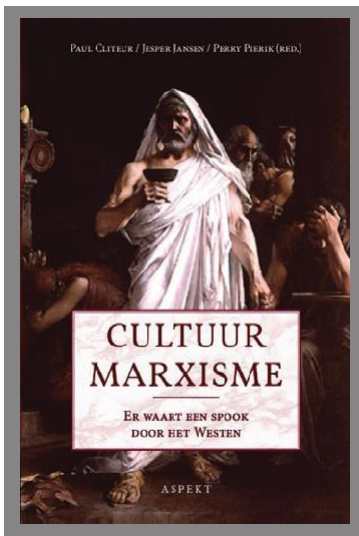
Brief uit de Rijn, Maas, Schelde Delta

nummer 2, maart 2020

Een uitgave van de
Werkgemeenschap De Lage Landen
Elektronische voortzetting
van het maandblad Delta.

56ste jaargang

Verschijnt als het past.
Elke auteur is verantwoordelijk
voor zijn bijdrage.

N.a.v. *Cultuurmarxisme. Er waart een spook door het Westen*,
Paul Cliteur, Jesper Jansen en Perry Pierik (ed.)
Uitgeverij Aspekt, Soesterberg.
ISBN 9789463383608

Cultuurmarxisme

Links werd slinks. Cultuurmarxisme, mythe en realiteit

“Cultuurmarxist is een holle term waar je alle kanten mee op kunt”, schreef De Volkskrant en in De Groene Amsterdammer kon men zelfs lezen dat cultuurmarxisme een “complottheorie voor paranoïde rechts” zou zijn. Behoeft dus aan verduidelijking. Die ligt voor ons, in de vorm van een uitstekend boek: *Cultuurmarxisme*. Er waart een spook door het Westen, onder redactie van Prof. Dr. Paul Cliteur, Jesper Jansen en Perry Pierik.

Het werk bevat dertien bijdragen van verschillende auteurs, waaronder ook twee Vlamingen, Prof. Dr. Maarten Boudry (UGent) en de publicist Wim van Rooy. Verder komen Sid Lukkassen, Udo Kelderman, Jan Herman Brinks, Derk Jan Eppink, Emerson Vermaat, Eric C. Hendriks en ook de genoemde eindredacteuren uitgebreid aan het woord. Onbegonnen werk ze alle dertien te bespreken, alhoewel ze dat stuk voor stuk verdienen. Het meest in het oog springend is het nuchtere getuigenis van mevrouw Puck van der Land (°1946) die een groot deel van haar leven sleet in een cultuurmarxistische commune, de “Commune van Rotterdam”.

“Mijn naam is Puck van der Land. Vroeger was ik actief voor de KEN(ml), de Kommunistiese Eenheidsbeweging Nederland (marxisties-leninisties). Ik was getrouwd met de toenmalige leider en voedde onze kinderen op binnen een cultuurmarxistisch samenlevingsverband. De recente discussie over cultuurmarxisme brengt mijn herinneringen aan de commune tot leven - maar ook het ongeloof ‘dat het vast nooit zo erg kon zijn’ als ik beweerde.”

Een huwelijk, een gezin, neen toch. Dat was de voorafbeelding van patriërchaat en kapitalisme. “Omdat er geen vaste relaties meer waren, was iedereen ‘vrij’ seksueel contact met een ander lid van de commune aan te gaan. Paarvorming werd als ongewenste ‘afzondering’ gezien en als terugval in een monogame relatie, die per definitie onderdrukkend zou zijn.” Het ouderschap was er “op afroep”, de kinderen woonden in hun eigen collectief. De emotionele band tussen ouders en kinderen werd “verdund”, want “bevrijding van vrouwen (en kinderen) kan alleen plaatsvinden als de monogame gezinnen worden opgeheven”.

Midden jaren 1980 kwam de Commune in opspraak na een politie-inval vanwege verdenking van verwaarlozing van kinderen en ontucht met minderjarigen. Rond 1990 hield de Commune op te bestaan, maar de “intellectuele vleugel” van de KEN(ml) ontwapende niet. Het economische gelijkheidsideaal van Marx moest worden toegepast op cultuur, “al geschiedde dit dan niet meer expliciet onder de revolutionaire marxistische vlag”. Links werd slinks. Het “politiek correct” verspreide zich als een lopend vuurtje. “Er is sprake van cultuurmarxisme, schijft Puck van der Land, wanneer het afbreken van wat vorige generaties hebben opgebouwd tot uitgangspunt van beleid wordt gemaakt.”

Natuurlijk is daarmee niet alles gezegd over het cultuurmarxisme. Iedere auteur in dit boek voegt zijn visie toe, zonder veel systematiek op conceptueel vlak. Dat kan niet worden gezegd van de uitstekende bijdrage van Paul Cliteur. Het cultuurmarxisme, stelt Cliteur, is een geheel van strategieën, trends

en modegrillen die “consistent toegepast leiden tot een einde van de democratie”. En hij noemt samengevat:

1. postmodernisme (geïnstitutionaliseerde weerloosheid);
2. cultuurrelativisme (taboeïsering van de evaluatie van de democratie als wezenlijk beter dan autocratie en theocratie);
3. identity politics (etnische en religieuze minderheidsculturen worden geïnstrumentaliseerd tegen de eigen nationale identiteit);
4. criminalisering van “islamofobie”, d.w.z. van de kritische analyse en afwijzing van islam en islamisme;
5. extensieve interpretatie van “haat-verspreiding” (tendens om het verdedigen van de democratische cultuur af te wijzen als “aanzetten tot haat”);
6. pogingen om de toepassing van het weerbare democratieconcept beperkt te houden tot het verzet tegen fascisme en (al in mindere mate) het communisme en dus nooit toe te passen op islamisme.

Tegenover de drie antidemocratische ideologieën van deze en vorige eeuw (fascisme/nazisme, communisme, islamisme) neemt het cultuurmarxisme een heel verschillende houding aan, zet Cliteur uiteen.

- Het extreemrechtse/fascisme/nazisme wordt opgeblazen tot het ultieme kwaad (“Er is een grotere vraag naar nazi’s dan er daadwerkelijk voorhanden zijn”, blz. 31.)
- Het communisme wordt gebagatelliseerd en de bestrijding ervan, tussen 1945 en 1989, was een “heksenjacht” waarvoor men zich zou moeten schamen.
- Rondom het gevaar van het islamisme wordt zoveel mogelijk mist veroorzaakt, alsof de bestrijding hiervan verkapt racisme (“islamofobie”) zou zijn, bedoeld om minderheden te discrimineren.

Dat is een bruikbare inventaris van het huidige cultuurmarxisme, maar waar komt deze strekking vandaan? Sid Lukkassen verwijst terecht naar de Italiaanse communist Antonio Gramsci (1891-1937), medeoprichter en eerste leider van de Communistische Partij van Italië. Gramsci was de eerste marxistische denker die afstand nam van de marxistische gedachte dat de economische evolutie (onderbouw) de cultuur en de dominante ideologie (bovenbouw) determineerden. Gramsci voorzag dat het kapitalisme niet zou ten onder gaan aan zijn “interne contradicties”, zoals Karl Marx had voorspeld. Gramsci bleek historisch gelijk te hebben: noch de economische crisis van 1929, noch de Tweede Wereldoorlog deden het kapitalistische systeem instorten. Het zou dus niet “vanzelf” verdwijnen...

Gramsci behield het marxistische doel, maar verwierp de methode. Politieke macht volgt uit een culturele macht, hield hij voor. Niet het bezit van de productiemiddelen, maar het bezit van de geesten is het revolutionaire doel. Ideologische beïnvloeding en culturele kolonisering zijn dus meer doeltreffende voorbereidingen op de politieke machtsgreep dan parlementair werk of straatterror. De publieke opinie moet via onderwijs en media wordt geïndoctrineerd en beheerst. Controle op het taalgebruik is daarbij van het allergrootste belang. Zo werd “gastarbeider” eerst “allochtoon” en daarna “migrant” of “nieuwkomer”. Migranteninvasie werd “asielcrisis”, dispariteit werd “diversiteit” enz.

Analyse van de feiten en oordeelsvermogen worden zo vervangen door intenties, verbloemende woorden, indecent en pathetisch geëtaleerde emoties... Politieke correctheid, komt neer op het bepleiten van een heilig geloof in een maakbare wereld die alleen op papier bestaat. De cultuurmarxisten streven naar een nieuwe morele orde waarin je niet meer kunt zeggen wat je denkt - en ze zijn daar al voor een groot gedeelte in geslaagd. Vrijheid van meningsuiting wordt vrijheid van toegestane meningsuiting. Hun politieke tactiek is de morele chantage, stelt Sid Lukkassen vast.

Het eerste grote offensief van de cultuurmarxisten was mei '68 in Parijs, schrijft Perry Pierik. “Interessant daarbij was (...) dat bij deze rellen geen concrete materiële eisen gesteld werden.” Revolutie is zo'n nakelig woord voor de burger en zeker voor de Gutmensch die alleen maar zijn morele gelijk probeert veilig te stellen. Dat hadden de cultuurmarxisten goed begrepen. Voortaan gaat het over een “diepgaande mentaliteitswijziging”, een “ethisch reveil” of voor, de academici, om een “paradigmashift”. Klinkt al veel geruststellender, nietwaar?

Het succes van het cultuurmarxisme blijkt uit het feit dat het een groot deel van de liberale opinie heeft kunnen inlijven. Denk aan Guy Verhofstadt, de Franse president Macron en de Canadese premier Justin Trudeau... Vandaar dat de links-liberale afkeer van het begrip cultuurmarxisme zo heftig is: ze voelen zich op heterdaad betrappt. Maar wie dieper graaft vindt onder de oppervlakte van het cultuurmarxisme wel degelijk Mao's Culturele Revolutie en haar totalitaire logica, zoals Dr. Eric C. Hendriks, aan toont in zijn slotbijdrage tot dit boek.

Het verzet tegen het cultuurmarxisme begint bij het bewuste taalgebruik: wie de woordenschat van de tegenstander overneemt, heeft al voor de helft gecapituleerd. En voor uw verdere morele bewapening moet u dit boek lezen.

Luc Pauwels